

'ขอให้ห้องฟ้าของคุณรีบกลับมาสดใส่ไว ๆ นะครับ'

ขอให้ท้องฟ้าไม่มีเมฆฝน 0

ในวันที่ฝนโหมกระหน่ำ

คุณเคยเสียศูนย์ไหม

เคยรู้สึกเหมือนทุกอย่างที่เราทำมันผิดแผนหรือเปล่า

เคยรู้สึกเหมือนอะไรที่หวังไว้ก็ไม่เป็นดังใจบ้างไหม

หรือเคยรู้สึกเหมือนว่าตัวเอง**ห่วยแตก**เกินใคร...

ใช่

ความรู้สึกห่วยแตกพวกนั้น

มันหนักหนาเหมือนสายฝนนั้นแหละ

ครีน...

Claxeern : ห่างกันสักพักนะ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาพร้อมกับเสียงฟ้าร้องเหนือหัว ข้อความที่เรียงตัวไม่สามารถซึมซับเข้าไปในหัวใจได้ เหมือนดวงตาแค่ต้องการอ่านผ่าน ๆ ให้พอรับรู้ว่าจะเพราะอะไรเขาถึงพบกับความ

เสียใจ และข้อความนั้นก็พอจะอธิบาย**หนึ่ง**เหตุผลของความรู้สึกนั้น
ได้

ก็แค่ความรักที่ไม่จริงจัง
ก็แค่การเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...

ที่ล้มเหลวเหมือนเดิม

“เฮอะ” ร่างเล็กแค่นหัวเราะกับสิ่งที่เห็น ก่อนจะเงยหน้ามอง
หยาดฝน ให้ความสดชื่น ไส ๆ มันร่วงหล่นกลบเกลื่อนบางสิ่งที่ไหลจาก
ทางตา **‘องศา’** พบเจอความผิดหวังมาร้อยแบบและมันฝังแน่นอยู่
ในหัวใจเขา ทุกการเติบโตย่อมมีบาดแผลเป็นส่วนสำคัญ แต่เขาแค่
ไม่เข้าใจว่าทำไมช่วงนี้มันถึงหนักนัก

เหมือนทุกอย่างมันถาโถมมาเช่นเดียวกับสายฝนในตอนนี้
เครื่องรางแห่งการซ้ำเติม
ครี้น...

แม่ : แกอยู่ไหน

แม่ : จะไม่กลับมาดูน้องเหรอ

ครี้น...

อ.พร : งานพลาดอีกแล้วนะองศา

อ.พร : อาจารย์ของงานใหม่พ่วงนี่นะ

หลายข้อความจากหลายผู้คนถูกส่งเข้ามาในมือถือราวกับว่า
ชีวิตนี้คนอื่นไม่คิดจะคุยกับใครแล้วนอกจากเขา แต่มันไม่อาจ

แทรกซึมเข้ามาในโสตประสาทขององศาได้ เขาทิ้งตัวลงนั่งกลางถนน
ปล่อยมือถือให้ร่วงหล่น ไม่สนใจข้อความเหล่านั้น

ยกมือขึ้นปิดหู หวังเพียงจะไม่ต้องฟัง
ไม่อยากจะเห็นอะไรทั้งนั้น

“หยุดสักทีเถอะ” เขาบอกเสียงสั้น ไฟจากหน้าจอโทรศัพท์
สว่างวาบอยู่ชั่วครู่ก่อนจะดับลงเนื่องจากไม่มีการแจ้งเตือนต่อ
หยาดฝนยังคงกระหน่ำลงซ้ำเติมเขาให้เปียกปอนท่ามกลางความ
เงียบสงัดในช่วงเวลาเที่ยงคืนที่ไม่มีคนสัญจรหรือรถวิ่งผ่านสักคัน

องศานั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้น รับรู้ได้ถึงความอ่อนแอของวันแย่ๆ
ที่ทำร้ายเขาอย่างหนัก

หลายปัญหาจู่โจมเขาเหมือนเสือที่ฉีกกระชากเหยื่อ หัวงจะ
ให้ตายลงตรงหน้า ไม่ให้มีชีวิตต่อ

ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดว่าตัวเองมีความสามารถมากพอที่จะ
เยียวยาจิตใจตนเองไม่ให้ดำดิ่ง แต่เขาในเวลานี้รู้แล้วว่าตัวเองไม่มี
ความสามารถนั้นมาตั้งแต่แรก แค่ทำเหมือนว่าทุกอย่างโอเคเพื่อ
มีชีวิตต่อ ทว่าพอถึงจุดหนึ่ง หน้ากากนั้นก็แตกออก

แล้วก็เป็นที่แตกสลาย

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามผู้ไม่ได้มีชีวิตที่มีความสุขเหมือนใครๆ
พบเจอแต่อุปสรรคจนหยุดร้องไห้ไม่ได้
จนมีความคิดที่อยากจะหยุดหายใจ
ถ้าตายไป ความรู้สึกในใจพวกนี้ก็จะหายไป...

“เดี๋ยวจะไม่สบายเอานะครับ”

ไทม นะ

“หือ...” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นด้านหลังพร้อมกับสายฝนที่ไหม

กระหน่ำแต่กลับถูกบดบังจนไม่หยดลงบนเส้นผม นาทีนั้นองศาตื่นจากภวังค์ ค่อย ๆ เลื่อนสายตาไปมองใครบางคนที่ยืนร่วมสีโสมมาให้ดวงตาสีสวยฉายความห่วงใยทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่กลับรู้สึกได้ถึงความจริงใจ

ความจริงใจที่ไม่มีใครหยิบยื่นมาให้มานานแล้ว

“ให้ผมไปส่งไหม” เขาถาม ยังคงกางร่มค้างไว้แบบนั้นโดยไม่สนว่าไหลข้างหนึ่งจะเปียกฝนไปด้วยไหม “วันนี้ฝนตกหนัก ถ้านั่งอยู่ตรงนี้คงไม่ดีเท่าไร”

“...ผมไม่เป็นไร”

“แต่ว่า...”

“ขอบคุณครับ” องศาว่าเสียงแผ่วแล้วหันกลับมามองถนนที่ตัวเองนั่งอยู่ มือถือยังคงวางอยู่ที่พื้นและไม่มีที่แว่วว่าเจ้าของจะหยิบมันขึ้นมาใช้ ไม่สิ เปียกฝนขนาดนี้แล้วจะยังใช้ได้อยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่เขาก็ไม่มีความรู้สึกที่อยากจะแตะต้องมันในตอนนี้

ทว่าแทนที่คนแปลกหน้าจะเดินจากไป ดันยื่นร่มอีกคันมาให้

“วันนี้ฝนคงตกหนักกว่าที่ผมคิดไว้”

“ครับ?”

“เอาไว้ชนะครับ” ร่างเล็กย่นคิ้วใส่ไม่เข้าใจการกระทำที่แสนอ่อนโยนนั่น แต่คนแปลกหน้ากลับยิ้มรับ ยืนยันจะยื่นร่มคันนั้นให้เขาทั้งที่ไม่มีเจตนาจำเป็นต้องมาใจดีใส่ “ผมไม่รู้ว่าวันนี้คุณเจออะไรมาบ้าง แต่มันคงหนักจนคุณลุกไม่ไหว”

“...”

“แต่อย่าตากฝนนานเลยนะครับ เดี่ยวจะไม่สบาย”

“คุณจะสนใจทำไม”

“เพราะผมรู้ว่าความรู้สึกตอนนั่งตากฝนมันเป็นยังไง”

“ผมไม่...”

“แต่คนเราอยู่กับสายฝนตลอดเวลาไม่ได้หรือคะครับคุณรู้ไหม”

“...”

“เพราะงั้นร่วมคันนี้ผมให้”

“...”

“ขอให้ท้องฟ้าของคุณรีบกลับมาสดใสไวๆ นะครับ :)”

และนั่นคงเป็นครั้งแรกที่หัวใจเขากลับมาเต็มแรงในวันที่ฝนโหมกระหน่ำแบบนี้

ขอให้ท้อฟ้าไม่มีเมฆฝน 1

องศาศุูนย์

แสงอาทิตย์

กลิ่นอายดิน

ลมหายใจ

สัญญาณของเช้าวันใหม่ใต้ฟ้าคราม

พายุฝนเมื่อคืนเลยผ่านไปแล้ว กลายเป็นเพียงหยดน้ำค้างบนกิ่งไม้ใบหญ้า ความชุ่มฉ่ำของผืนดินถูกสายลมพัดพาเอากลิ่นอายดินเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดค้างไว้ครึ่งหนึ่ง ความอบอุ่นของแสงอาทิตย์กำลังอาบไล้ใบหน้าคนที่นอนขดตัวในผ้าห่ม

หากแต่สิ่งที่ปลุกเขาให้ตื่นจากภวังค์คงเป็นเสียงแจ้งเตือนจากนาฬิกาปลุกที่ได้มาในช่วงขึ้นปีใหม่

มันส่งเสียงเล็กแหลมปิ๊บ ๆ อยู่นานแล้วและยากเกินกว่าจะสนใจ

ไม่นานเปลือกตาก็ค่อย ๆ ปรีอขึ้นมองเพดานสีเทาที่ไม่ได้ประดับตกแต่งอะไร มีแค่ไฟหลอดดวงเดียวที่ติดไว้เท่านั้น

‘เข้าแล้ว’

ความคิดแรกที่ไหลเข้ามาในหัวองศา

‘ยังหายใจอยู่’

ความคิดที่สองที่ไหลเข้ามาย้ำเตือนสิ่งที่ยังมีอยู่

‘ยังมีชีวิต’

ความคิดที่สามที่บอกให้เขารู้ว่าตัวเขายังไม่ได้ถูกพรากลมหายใจไปไหน

องศาหายใจเข้าออกอยู่พักใหญ่เพื่อเช็กให้แน่ใจ ก่อนที่คำพูดหนึ่งจะแวบเข้ามาในหัว

‘คนเราอยู่กับสายฝนตลอดเวลาไม่ได้หรอคะครับคุณรู้ไหม’

“ฝนหยุดตกแล้ว” เขาบอกกับตัวเอง อีกส่วนก็ตอบกลับคำพูดที่ติดอยู่ในความคิด ก่อนจะยันตัวขึ้นมา นั่งทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง เวลานี้ท้องฟ้าเป็นสีคราม ไม่เห็นเค้าฝนเช่นเมื่อกวน กลับกันแล้วมันดูสดใสมาก เหมือนว่าไม่เคยมีพายุใหญ่พัดผ่านมาก่อน

พลันสายตาก็เหลือบไปมองรมสีเสที่ทางทิ้งไว้ในห้อง เขาจำไม่ได้ว่ากลับมาถึงห้องตอนไหน

รู้แค่ว่าหลังจากที่คนคนนั้นเดินจากไป เขาก็นั่งอยู่ที่เดิมพักใหญ่ รู้ตัวอีกทีก็มาอยู่ที่ห้องพร้อมกับรมสีเสที่ไม่รู้ว่าคนแปลกหน้าจะให้เขาทำอะไร

แต่การกระทำนั้นมันทำให้เขายังกลับมาใช้ชีวิต ที่ตอนแรกคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีก็ได้

‘ขอให้ท้องฟ้าของคุณรีบกลับมาสดใสไว ๆ นะครับ’

องศาเม้มปากเป็นเส้นตรงอยู่ชั่วครู่เมื่อคิดถึงคำพูดที่อีกคน

บอกไว้ รอยยิ้มของเขายังคงติดอยู่ในใจเช่นเดียวกับน้ำเสียงแสนอ่อนโยนที่ปะปนความห่วงใยนั้นด้วย อนาคตจ่ามันได้ทั้งหมด น่าแปลกที่วันนี้ฟ้าใสแล้ว ทั้งที่พยากรณ์อากาศบอกว่าฝนจะตกติดต่อกันอีกหลายวัน

ราวกับว่าคำพูดนั้นเหมือนเวทมนตร์ที่ขบไล่ความมืดครึ้มให้หายไป

แม้ว่ามันจะยังติดอยู่ในใจเขาก็ตาม

ครี๊ดดด...

“หือ” ความคิดเขาหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงสั้นของโทรศัพท์ที่วางไว้บนโต๊ะข้างหัวนอน เขานึกว่ามันจะใช้งานไม่ได้แล้วเพราะเมื่อคืนเปียกฝนชะขนาดนั้น แต่มีมันกลับยังใช้งานได้อยู่ ร่างเล็กค่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาดู

สิ่งแรกที่เห็นคือเวลาที่ปรากฏ ตอนนี้เจ็ดโมงกว่าแล้ว ซึ่งทุกที่เขาควรจะต้องอยู่บนรถประจำทางเพื่อเดินทางไปมหาวิทยาลัยที่ตัวเองฝึกงานอยู่ แต่เขาเพิ่งตื่นเมื่อครู่

เลยเป็นเหตุให้เขาเห็นสิ่งที่สอง

ชื่อของเพื่อนร่วมฝึกงาน

‘พีจี’

“ว่าไงพี”

[ขอบคุณสวรรค์ แกร็บสายสักที!]

“...”

[ฉันนึกว่าแกไปแหมะอยู่ไหนสักที่แล้ว! อ้องศา!]

เสียงของชายหนุ่มวัยสามสิบที่จืดไม่ใช่ว่าชายดั่งลั่นทันทันที่เขากรดรับ มาพร้อมเสียงฮึดฮัดคล้ายโมโหที่เขาเพิ่งจะรับสาย องศา

ยกยิ้มเล็กน้อยเพราะถึงรู้ว่าทำให้อีกฝ่ายหงุดหงิด แต่ก็สัมผัสได้ถึง
ความห่วงใยที่ส่งมา

[ฉันทัวร์. หาแกทั้งคืน โลงนี้ไปก็ไม่ตอบ ฉันทบจะออกไป
แจ้งความตามหาคนหายแล้ว ถ้าไม่ติดตัวก็ให้ฉันใจเย็นไว้ก่อน]

“เผชิญผมปิดแจ้งเตือนไว้ก็เลยไม่ได้ยินว่าพีโทร. มา”

[งั้นหลังจากนี้แกเปิดไว้ดัง ๆ เลยค่า เพราะฉันจะโทร. จิกแก
ทุกห้านาที]

“เวอร์” องศาหัวเราะ สายหน้าเล็กน้อยกับความเกินเบอร์ของ
พีคนี่ พีใจเป็นพีที่ฝึกงานด้วยกัน อายุอาจจะดูมากแล้วแต่ไม่มีใคร
แกล้งเรียนหรือจริงจังใหม่ ส่วนพีก็ก็เป็นพีที่ฝึกงานด้วยกันเหมือน
กัน มหาวิทยาลัยส่งพวกเขาสี่คนมาฝึกงานที่นี่ได้เดือนกว่าแล้ว

ซึ่งตามกำหนดพวกเขาต้องฝึกสี่เดือนเต็ม

นี่มันแค่เริ่มต้นเท่านั้น

[ช่วยไม่ได้ แกทำให้ฉันและคนอื่นเป็นห่วงเอง รู้ไหมว่าแจ
ร้องไห้ไปเยอะแค่ไหน]

“ร้องไห้ทำไม ผมยังไม่ตาย”

[แต่แกติดต่อก็ไม่ได้ แม่แกก็บอกว่าแกไม่รับสายเหมือนกัน]

“...พีโทร. ไปหาแม่ผมเหรือ”

[แจโทร. ไปต่างหาก]

“...”

[พวกเรารู้เรื่องที่บ้านแกแล้วนะ]

“...”

[แกโอเคไหม องศา]

ไม่มีคำตอบอะไรออกจากปาก มีเพียงลมหายใจที่กระตุกไป

ชั่วคราว ก่อนจะกลับมาปกติ อนาคตไม่คิดว่าทุกคนจะรับรู้ปัญหาของเขาเร็วขนาดนี้ เพราะก่อนหน้านี้สิ่งที่พวกเขารู้มีแค่เรื่อง ‘คนในครอบครัว’ ของเขาเท่านั้นที่ฝากแผลใจไว้ให้

การที่มารู้เรื่องที่บ้านด้วยทำให้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมทุกคนถึงเป็นห่วงกัน

เมื่อวานมันเป็นวันที่หนักสำหรับเขา

“ไม่รู้ดี” อนาคตตอบกลับ “ไม่รู้ว่าเป็นไอเคได้ไหม”

[ถ้าแกมาทำงานไม่ไหว พักก่อนก็ได้ เดี่ยวฉันคุยกับอาจารย์ให้]

“เมื่อวานแกเพิ่งตำผมไป ถ้าวันนี้ผมไม่เอางานไปให้ แกจะตำพวกเราด้วย”

[ก็ช่างเขาสิ ตอนนี่แกควรห่วงสุขภาพจิตตัวเองมากกว่าไหม]

“ห่วงไปเพื่ออะไร”

[อนาคต]

“บางทีผมก็คิดนะพี่ ว่าถ้าไม่มีผม อะไรๆ มันคงดีขึ้น”

[ไม่จริงหรอก] พี่ใจตอบกลับทันใดเพื่อไม่ให้ความคิดของอนาคตไหลไปมากกว่านี้ มันเป็นเรื่องปกติที่เด็กสาย*จิตวิทยา*อย่างพวกเขาจะพยายามหาทางให้คนอื่นรู้สึกดี ยิ่งกับ*จิตวิทยาการปรึกษา*แล้ว ก็ยิ่งถูกสอนให้ช่วยเหลือผู้คนเท่าที่จะทำได้

ยิ่งช่วงฝึกงานก็ยิ่งเข้าใจว่าโลกนี้มีปัญหามากมาย และการเยียวยาจิตใจผู้คนถือเป็นเรื่องสำคัญ

แต่พอผู้ให้คำปรึกษามีปัญหาซะเอง กลับไม่รู้จะพูดให้ใครฟัง โดยเฉพาะอนาคตที่มักเก็บความรู้สึก รวมถึงปัญหาไว้เป็นความลับ ถ้าไม่เดินให้พูดก็คงเงียบหาย ไม่รู้เลยว่าเผชิญอะไรอยู่ แยกว่า

คือคงจมอยู่กับความคิดลบ ๆ ที่ไม่สามารถจัดการเองได้

[ต้องมีแกสิถึงจะดีขึ้น]

“ดียังไง ผมทำอะไรก็ห่วยแตกไปหมด ชีวิตผมตอนนี้...เรียกว่าบัดซบก็ได้มั้ง”

[แกอย่าเพิ่งเอาปัญหามาตัดสินชีวิตแกตอนนี้ดิ ที่ผ่านมาก็ยังมีเรื่องให้ยิ้มได้ไม่ใช่หรอ]

“แต่ตอนนี้มันเหนื่อยไปหมดเลยอะพี”

[...]

“เหนื่อยจนไม่รู้แล้วว่า จะหายไปทำไม” เขาเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง มองดูฟ้าครามที่สดใส หากแต่จิตใจกลับหม่นหมอง จนมองไม่เห็นแสงใดเลยสักนิด พีใจถอนหายใจเล็กน้อยให้ได้ยิน ไม่ใช่ว่ากำลังหงุดหงิด แต่เป็นห่วงน้องชายคนนี้ แค่ไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไร

เวลาน้องสามีตแปดด้านเลยปิดกั้นทุกคนไม่ให้เข้ามาในพื้นที่ที่เขากั้นเอาไว้ ต่อให้เป็นพีที่รู้ใจ

[ให้เวลาตัวเองหน่อยนะแก]

นั่นคงเป็นคำตอบที่ดีที่สุด

องศายิ้มอ่อนเมื่อได้ยินประโยคนั้น ประโยคที่พวกเราไขบอผู้คนที่มารับคำปรึกษา พวกเขาที่เป็นนักศึกษาจิตวิทยาการให้คำปรึกษานะ มีหน้าที่คอยให้คำปรึกษาแก่คนที่เข้ามาขอรับ ด้วยความที่ฝึกงานในมหาวิทยาลัย เคสส่วนใหญ่เลยเป็นนักศึกษา กับบุคลากรที่อยู่ therein

ช่วงแรกที่ฝึกงานยอมรับว่าเป็นอะไรที่หนักเพราะการที่ต้องช่วยแก้ปัญหาให้คนอื่นทั้งที่ตัวเองมีปัญหานั้น...

มันเป็นอะไรที่ยากจริง ๆ

จนเคยตั้งคำถามว่าเราเหมาะกับทางนี้จริงหรือ เราช่วยผู้คนที่
ได้หรือ ขณะที่จิตใจเราเป็นแบบนี้

ยิ่งตอนนี้ก็ยิ่งถามว่ายังไหวอยู่ไหมกับสายนี้

แต่คงต้องฟังพี่ใจแล้วสิ

‘ให้เวลาตัวเองหน่อยนะแก’

“โอเคพี่” เขาตอบกลับสั้น ๆ ยอมรับในคำปรึกษานั้นที่เข้าใจ
ว่าอีกฝ่ายทำเต็มที่แล้ว “ขอบคุณนะพี่ ขอโทษที่ทำให้เป็นห่วงด้วย
นะ”

[ไม่เป็นไรหรอก พวกเรารักกันนะ]

“อ้อ”

[ถ้าแกจะมาทำงานก็ไลน์บอกด้วยละ เดี่ยววันนี้พาไปกินของ
อร่อย ๆ]

“ไปอยู่แล้วแหละพี่ แต่คงจะเข้าสายหน่อย ฝากบอกอาจารย์
หน่อยได้ไหม”

[ได้สิ เรื่องแค่นี้]

“...”

[เดินทางดี ๆ นะแก มีอะไรก็โทร. มาได้ตลอดนะ โอเคไหม]

“โอเคพี่ เดี่ยวเจอกัน”

[โอเค รีบมานะ จะพาไปกินขนม]

“ครับ ๆ” เขาขานรับเป็นการตบตบ ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะ
ชอบใจจากปลายสาย องศาสายหน้าอีกครั้งแล้วกวาดสายไป
จากนั้นก็ทอดมองท้องฟ้าสีครามด้วยสายตาว่างเปล่า ไม่รู้เลยว่า
ควรจะรู้สึกอะไรตอนนี้ หรือว่าควรจะเริ่มทำอะไรก่อน

ไมลี ต้องบอกว่า เขารู้ว่าต้องทำอะไรต่อ แค่มั่นไม่มีแรงแม่แต่จะลุกขึ้นก็เท่านั้น

เขาเอาแต่มองท้องฟ้าอยู่นาน ก่อนจะหันมามองร่วมที่ทางทั้งไว้ในห้องอีกครั้ง

‘ขอให้ท้องฟ้าของคุณรีบกลับมาสดใสไวๆ นะครับ’

“คงต้องเอาไปคืน” เขาพิมพ์กำกับตัวเองเมื่อคำพูดนั้นลอยเข้ามาในหัวอีกครั้ง “แต่จะเอาไปคืนได้ที่ไหน”

เขาคุ่นคิดเพราะไม่ได้รู้จักทุกคนในมหาวิทยาลัย และไม่มีใครบอกได้ว่าคนแปลกหน้าที่ยื่นร่มให้เป็นคนของที่นี่หรือเปล่า ทางเดียวที่รู้ได้คงต้องไปตามพื้จอมที่เป็นบุคลากรในมหาวิทยาลัยที่เขาฝึกงาน และเป็นพี่เลี้ยงคอยดูแลพวกเขาทั้งสิ้น

ครี๊ดดด...

แม่ : *วันนี้แกจะกลับบ้านไหม*

แม่ : *น้องรอแกอยู่นะองศา*

พลันเสียงมือถือสั่นก็รั้งเขาให้หลุบตามองโทรศัพท์ที่ถืออยู่ แม่ส่งข้อความมาอีกแล้ว ต่อให้เขาจะยังไม่ตอบข้อความเก่าก็ตาม เขาไล่อ่านตัวอักษรเหล่านั้นก่อนจะถอนหายใจออกมา แทนที่จะตอบกลับเขาก็แค่วางมันไว้บนที่นอน จากนั้นก็ลุกขึ้นไปหยิบผ้าขนหนู เดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่อชะล้างร่างกาย

องศาปล่อยใจไปกับสายน้ำให้ไหลผ่านความคิด จมอยู่ในนั้นร่วมยี่สิบนาทีเห็นจะได้ ก่อนออกมาแต่งตัว สวมเสื้อกาวน์ของมหาวิทยาลัย หลายคนมักเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นหมอ เลยต้องคอย

อธิบายว่าไม่ใช่

ถ้าว่ากันตามตรงสายงานของเขาเป็นผู้ช่วยจิตแพทย์อีกที มีหน้าที่คัดกรองจิตใจผู้คนและช่วยเรียงลำดับความคิดให้ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับสาขาที่เรียนด้วย ไม่ใช่ว่าเรียนจิตวิทยาทั่วไปแล้วจะทำได้ ซึ่งก็ต้องแล้วแต่ทางมหาวิทยาลัยจะกำหนดว่ามีให้เลือกแบบไหน อีกทั้งแต่ละสาขาก็ยังเรียนแตกต่างกัน

“วันนี้ตื่นสายหรือไอ้หนุ่ม”

“ครับลุง” อนาคตย์มีให้ลุงมอเตอร์ไซด์วินที่เอ่ยทัก ตั้งแต่เขาย้ายมาอยู่ที่นี่ก็มีแกนี่ละคอยไปรับไปส่งจนแลกเบอริโทร. กันไว้ “ที่เดิมครับ”

“ขึ้นมาเลย เดี่ยวลุงพาวันไป” ร่างเล็กพยักหน้าให้ “แล้ววันนี้ฝนจะตกหรือไง ปกติไม่เห็นพกร่ม”

“อ้อ นี่นะหรือครับ” เขามองร่มในมือที่หยิบติดมือมาด้วย แม้ไม่รู้ว่าเจ้าเจจของร่มใหม่ “เผอิญเมื่อวานมีคนให้มาครับ วันนี้เลยจะเอาไปคืน”

“ก็ว่าอยู่ ปกติพายุจะมาก็ยังเดินตัวปลิว ไม่เห็นพกอะไร”

“ก็ถ้าผมโดนพายุหอบจะได้วิ่งได้ไวไงครับลุง”

“ตัวก็แค่นี้จะวิ่งทันได้ไง แค่นเดินก็จบปลิวแล้ว”

องศาหัวเราะ ก่อนจะวาดขาขึ้นมอเตอร์ไซด์ตามที่ลุงสั่ง ไม่นานลุงก็ออกรถแล้วก็ชวนองศาคุยเช่นทุกวัน ทำเหมือนไม่เห็นร่องรอยความเศร้าที่แต่งแต้มอยู่บนใบหน้าเขา ซึ่งองศาก็รู้สึกดีที่เป็นแบบนั้น

เขาไม่ชอบเวลาคนอื่นทักว่าเขาเป็นอะไรหรือโอเคไหม มันทำให้เขาอยากจะร้องไห้

และเขาไม่ชอบการร้องไห้เท่าไร เพราะรู้สึกว่ามันไม่มีประโยชน์อะไร น้ำตาไม่ช่วยแก้ไข้ปัญหา ต่อให้มันจะสามารถระบายความอัดอั้นใจได้

แต่เขาก็ไม่ชอบการร้องไห้อยู่ดี

“ขอบคุณครับลุง” อกศาบอกลุงวินก่อนจะยื่นเงินให้ “ผมไปก่อนนะครับ”

“เออ ๆ ดูแลตัวเองดี ๆ ถ้าเย็นจะให้มารับแถวนี้ก็โทร. เรียกลุงนะ”

“ครับ”

“แล้วก็กินข้าวบ้าง เดี่ยวป่วยขึ้นมาจะฝีกงานไม่ไหว”

“รู้แล้วครับลุง ขอบคุณนะครับที่เป็นห่วง”

“เอ็งก็เหมือนลูกเหมือนหลานลุงนั่นแหละ เลยไม่อยากจะให้เป็นอะไร”

“...”

“ตอนนั้นเอ็งสอนลุงให้พูดว่าอะไรนะ”

“ครับ?”

“ขอให้...ขอให้อะไร”

“หือ”

“อ้อ ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีนะไอ้หนุ่ม” คำพูดแสนเรียบง่ายที่ครั้งหนึ่งเขาเคยสอนลุงตอนถามว่าเรียนเกี่ยวกับอะไร พอรู้ว่าเขาเรียนเกี่ยวกับด้านจิตใจเลยขอคำพูดดี ๆ ไว้ใช้กับลูกค้าเวลานั่งรถ องศาไม่คิดว่าวันนี้คำพูดนั้นจะย้อนกลับมาหาเขา จากที่เป็นคนสอนประโยคนี้ไป จึงอดอมยิ้มไม่ได้

“ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีเช่นกันครับ”

ลุงวินพยักหน้าพร้อมกับยิ้มรับ จากนั้นก็ชี้ออกกลับไปทางเก่า
 ทิ้งให้องศายื่นมองแผ่นหลังของลุงวินอยู่นานราวกับกำลังรออะไร
 บางอย่าง ทว่าเสียงแตรรถจากถนนใหญ่ก็ปลุกเขาให้ตื่นจากภวังค์
 ดิ่งสติกลับมาอยู่กับตัวเองอีกครั้ง ก่อนจะเตรียมตัวเดินเข้าไปใน
 มหาวิทยาลัย

ดิ่ง!

พีไจ้ : ถึงมหา'ลัยยังองศา

ยังไม่ทันก้าวเท้า เสียงแฉิ่งเตือนข้อความก็ทำให้องศาชะงัก
 เขาหยิบมือถือขึ้นมา คราวนี้เปิดเสียงแฉิ่งเตือนไว้อย่างดังจะได้ไม่
 โดนต่อว่าอีก

องศา : อยู่หน้ามหา'ลัยแล้วพี

องศา : จะฝากซื้อไวไหม

พีไจ้ : ฝากซื้อกาแฟสักกระป๋อง ลืมไปว่าจะเอามาชงกับเวย์
 โปรตีนที่จ้ซื้อไว้ให้

พีไจ้ : แต่เดี๋ยวฉันออกไปซื้อเองก็ได้

องศา : ไม่เป็นไรพี เดี่ยวผมซื้อให้

องศา : ผมว่าจะไปหาอะไรกินพอดี

องศาพิมพ์ตอบกลับ ปกติแล้วเขามักจะเป็นคนแรกที่มาถึงที่
 ทำงาน เนื่องจากเป็นคนเก็บบุญแจสำหรับล็อกห้องทำงานไว้ แต่
 เมื่อวานนี้เขาฝากไว้กับพีไจ้เนื่องจากอีกฝ่ายกลับมาเอาของ วันนี้

เขาเลยพอจะลืลาหน่อยได้

อีกส่วนคือเขาจะไปหาข้าวกินด้วย ต่อให้ไม่เอากินก็ตาม
แต่มึนน้ำสั๊กแก้วประทังชีวิตก็คงดี

พีเจ : ให้ฉันออกไปเป็นเพื่อนไหม

องศา : ไม่เป็นไรพี่ เดี่ยวผมรีบซื้อรีบเข้าไป

องศา : ไม่หนีไปไหนหรอก

เขารีบย้ำเตือนความคิด เพื่อว่าพี่คนนี้จะป็นห่วง องศาเก็บ
มือถือเข้ากระเป๋ากางเกง มองซ้ายมองขวาว่าจะไปซื้อกาแฟให้พีเจ
ที่ไหนดี ปกติแล้วคงจะซื้อที่ร้านค้าแถวนี้ แต่ในใจเขายังไม่อยากจะ
อยู่ในเขตมหาวิทยาลัยที่ฝึกงานสักเท่าไร

พลันเขาก็นึกออกว่ามีคาเฟ่อยู่ฝั่งตรงข้าม จำได้ว่ามีทั้งน้ำ
และขนมพอให้ซื้อติดมือกลับไปได้ คิดได้ดังนั้นจึงไปกดสัญญาณไฟ
ข้ามถนน รออยู่พักหนึ่งถึงจะข้ามไปได้ เขาเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ
จนมาถึงคาเฟ่ที่ยังไม่ค่อยมีลูกค้าเท่าไร

แอดดด...

“ยินดีต้อนรับค่ะ” พนักงานสาวทักทายทันทีที่ได้ยินเสียงเปิด
ประตู ก่อนจะยิ้มกว้างให้เขา “อ้าวคุณหมอ วันนี้ไม่พาเพื่อนมาด้วย
หรือคะ”

‘คุณหมอ’ เป็นคำที่ทุกคนใช้เรียกเขากับเพื่อน ๆ เพียงเพราะ
สวมเสื้อกาวน์เลยดูเหมือนบุคลากรทางการแพทย์ และเขามักจะ
ต้องแก้ต่างเสมอว่าไม่ใช่หมอ แค่นี้มันเป็นเรื่องแบบเท่านั้น บาง
คนรู้แล้วก็ยังเรียกอยู่ เขาจึงปล่อยเลยตามเลยไป

เหมือนกับพนักงานร้านที่เรียกเขาแบบนี้ ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่ใช่
คุณหมอยังไงล่ะ

เขาก็ปล่อยใจจอยๆ ไปแล้ว

“วันนี้ผมมาสายนะครับ คนอื่นเลยขึ้นไปทำงานกันหมดแล้ว”

“นอนเพลินหรือคะ ปกติเห็นมาทำงานคนแรกนี่นา”

“ประมาณนั้นครับ” อองศากระบายยิ้มบางพร้อมอธิบายให้ฟัง
“ตอนนี้สั่งอะไรได้บ้างครับ”

“สั่งได้ทุกอย่างเลยคะ พวกเบเกอรี่อบสดใหม่ทุกชิ้น” เธอดู
ภูมิใจนำเสนอ อองศาจึงหัวเราะกับความสดใสนั้น “รับช็อกโกแลต
เย็นแบบที่ชอบดื่มไหมคะ”

“ครับ แล้วก็เอากาแฟที่พี่ผมชอบดื่มแก้วนี้ด้วยครับ”

“ได้เลยคะ”

“เอาแซนด์วิชอันนี้ด้วยนะครับ”

“โอเคเลยค่า” พนักงานรับออเดอร์รีบร้อย ก่อนจะบอกให้
องศาไปนั่งรอก่อน เจ้าตัวจึงไปนั่งรอตรงโต๊ะประจำที่ไม่มีใครนั่ง
พลางหยิบโทรศัพท์มาเปิดดูนั่นนี่ตามประสา คาเฟ่ช่วงกลางวันคน
จะเยอะมาก แต่ช่วงเช้ากลับไม่มีใครเลยอย่างน่าแปลกใจ

คิดอีกทีก็ดีเหมือนกัน เพราะเขายังไม่ยอมอยู่ท่ามกลางผู้คน
มาก ๆ สักเท่าไร เวลานี้ที่ไหนเงียบสุดเขาก็อยากไปที่นั่นเพื่อให้
ตัวเองปล่อยวางสภาพจิตใจ

แอ็ดดด...

“สวัสดีครับ”

“อ้าวอาจารย์ สวัสดีคะ”

“หือ”

“มารับของที่สั่งไว้ใช่ไหมคะ” เสียงเปิดประตูที่ตั้งพร้อมคำทักทายรังให้หงศาหันไปสนใจทันที อันที่จริงมันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะมองเวลามีใครเข้าหรือออกประตูที่อยู่ใกล้ตัวเองที่สุด และนั่นทำให้เขาชะงัก เบิกตากว้างเล็กน้อยกับชายหนุ่มที่เดินเข้ามาในร้าน

ดวงตาสีน้ำตาลที่ซ่อนไว้ภายใต้กรอบแว่นไม่อาจบดบังความอ่อนโยนที่เด่นชัดในดวงตาคู่นั้นได้ รอยยิ้มบางๆ ปรากฏบนใบหน้าของลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ผิดกับองศาที่ไม่รู้จะทำหน้าอย่างไร

รู้แค่ว่าเขากำลัง...

ดีใจ?

“เจอกันอีกแล้วนะครับ”

“คุณ...”

“วันนี้สดใสนั่นแล้วหรือยังครับคุณหมอ :)”

ขอให้ท้อฟ้าไม่มีเมฆฝน 2

คนแปลกหน้ากับร่มสีใส

คำทักทายนั้นเหมือนสายน้ำที่รดลงบนดอกไม้ที่เหี่ยวเฉา ก่อนที่มันจะบานสะพรั่งในพริบตา อดสาไม่รู้เลยว่าควรจะทำอย่างไรหรือควรทำอะไรต่อ ได้แต่มองลูกค้าคนใหม่ที่แสดงความเป็นมิตรออกมาอย่างง่ายดายราวกับว่ามันคือตัวตนของเขา

ตัวตนที่เป็นเหมือนพระอาทิตย์คอยฉายแสงให้เห็นความหวัง

และกว่าจะรู้ว่าจ้างเขาอยู่นาน ฝ่ายตรงข้ามก็มายืนอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว

“เอ่อ...” อดสาก็อึก ในหัวนั้นว่างเปล่า “ไง...ครับ”

“ฮ่า ๆ” เจ้าตัวหัวเราะกับท่าทีนั้น ทำเอาอดสาลึกลั่นหนักกว่าเก่า “ไงครับคุณหมอบ”

“ผม...เอ่อ”

“หือ”

“คะ...คือ”

“ครับ”

“ร่วม”

“ร่วม?”

“ผม...ผมเอาร่วมมาคืนครับ” เขานึกอยู่นานว่าควรจะทำอะไร
สมองเขาไหลไปกับคำทักทายจนกลายเป็นธาตุอากาศ ทว่าก็พยายาม
ดึงสติกลับมาแล้วลุกขึ้นพร้อมกับยื่นร่มที่อีกฝ่ายให้เขาไว้เมื่อวาน
ไปให้ “ขอบคุณที่ให้ยืมนะครับ”

“ฮ่า ๆ”

“เอ๊ะ?” พลันนั้นองศาที่ชะงัก ความงุนงงเด่นชัดบนใบหน้า
เมื่อจู่ ๆ ร่างสูงก็หัวเราะออกมา แต่ไม่ใช่การหัวเราะเยาะ เป็นการ
หัวเราะแบบเอ็นดูเขาที่ทำตัวไม่ต่างจากเด็กน้อย ที่แม่เพิ่งปล่อยเข้า
โรงเรียนอนุบาล “หัวเราะอะไรครับ ผมพูดอะไรผิดเหรอ”

“เปล่าครับ ขอโทษที” เขาเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม “แค่คิดว่าคุณ
น่ารักดี”

“ฮะ?”

“พยายามได้ดีครับ เก่งมาก” ongsarู้สึกเหมือนใบหน้าร้อนผ่าว
อย่างบอกไม่ถูก ไม่ใช่เพราะอายในคำพูด แต่รู้สึกเหมือนกำลังเงิน
มากกว่า “เรื่องร่วมนะเล็กน้อยมากเลยครับ ที่สำคัญคือคุณโอเค
ใช่ไหม”

“ผมโอเคแล้วครับ”

“ไม่ใช่แค่ร่างกายนะ ผมรวมถึงสภาพจิตใจด้วย”

“...”

“เพราะถึงฝนจะไม่ตกข้างนอก แต่บางทีมันก็ยังตกอยู่ในใจ
นะครับ”

ร่างเล็กชะงักอีกครั้ง ก่อนจะเลื่อนสายตาไปสบกับคนที่พูดจาตรงใจเขาราวกับอ่านใจได้ไม่รู้เลยว่าทำไมคำพูดแต่ละอย่างของคนคนนี้มีอิทธิพลกับเขามากมาย

รู้แค่ว่าเขายืนคิดอยู่พักใหญ่ก่อนจะตอบกลับไป

“ผมไม่เป็นไร”

“...”

“อย่างน้อยก็ไม่อยากร้องไห้แล้วครับ”

“ซีอกโกแลตเย็นได้แล้วนะคะคุณหมอ”

“อ่า...ขอบคุณครับ” อดิศานหันไปขานรับพนักงานสาวที่แจ้งให้รู้ว่าของที่เขาสั่งได้แล้ว เลยทำให้บทสนทนายาระหว่างเขากับคนแปลกหน้าชะงักไปชั่วครู่ ก่อนที่อดิศานจะหันกลับมาหาคนตรงหน้าอีกครั้ง ร่างสูงยังคงอมยิ้ม แวดตาเต็มไปด้วยความอบอุ่นที่ยากจะหาได้จากคนทั่วไป “คุณมารับของใช่ไหมครับ เมื่อกี้เห็นพนักงานพูดอยู่”

“ใช่ครับ ผมสั่งกาแฟไว้”

“ออร์เดอร์อาจารย์ก็ได้แล้วเหมือนกันนะคะ”

“เชิญก่อนเลยครับ” อดิศานผายมือให้อีกฝ่ายก่อน พอได้ยินพนักงานสาวเรียกอีกคนว่า ‘อาจารย์’ สอรวรอบ เขาเลยค่อนข้างมั่นใจว่าคนคนนี้จะต้องโตกว่าตัวเองแน่ แต่ภายนอกยังดูหนุ่ม จึงเดาอายุว่าคงไม่เกินสามสิบ ไมก็ไม่เกินสามสิบห้า

พอได้ยินแบบนี้ อดิศานยิ้มแล้วหันขวับเขาให้เดินไปรับออร์เดอร์พร้อมกัน

“ทั้งสองคนรู้จักกันหรือคะ”

“ไม่ครับ”

“ไม่เชิงครับ”

“หือ” ทั้งสองหันมามองหน้ากันหลังตอบออกไปพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย องศาตอบว่าไม่รู้จักเพราะพวกเขาไม่รู้จักกันจริง ๆ เป็นแค่คนแปลกหน้าที่บังเอิญเจอกันแล้วมอบน้ำใจให้ ขณะที่อีกคนตอบว่าไม่เชิงโดยไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุผลใด

“ตกลงรู้จักหรือไม่รู้จักกันคะ”

“เพิ่งรู้จักกันก็ได้ครับ” ร่างสูงตอบกลับด้วยรอยยิ้มพลางหัวเราะเบา ๆ “เผอิญเจอเขาเมื่อวาน”

“อ้อ นาก็นึกว่ารู้จักกันอยู่แล้ว เห็นยืนคุยกันชะนาน”

“เขาให้ผมยิ้มร่ามนะครับ ผมเลยตั้งใจจะเอามาคืนวันนี้”

“อย่างนี้เนี่ยเอง ก็ว่าปกติไม่เคยเห็นคุณหมอพกร่ม” พนักงานสาวพยักหน้าเชื่อในสิ่งที่องศาตอบ “**อาจารย์ชัย**เนี่ยเจอดีไม่เปลี่ยนเลยนะคะ ขนาดเพิ่งรู้จักกันก็ให้ยิ้มของชะแล้ว”

“อาจารย์ชัยเหรอครับ”

“อ้อ คุณหมอไม่รู้จักอาจารย์ไช้ใหม่คะ อาจารย์แกเป็นติวเตอร์สอนพิเศษแถวนี้นะคะ”

“ติวเตอร์สอนพิเศษ...”

“ตอนเช้าแกจะมาซื้อขนมที่นี่ทุกวัน ไม่รู้ร้านเราอร่อยหรือแม่ค้าสวย”

“น่าจะทั้งสองนะครับ”

“ปากหวานแบบนี้ เดี่ยวนาแถมคุกกี้ให้สองชิ้นนะคะ”

“ฮ่า ๆ” อาจารย์ชัยขบขัน และนั่นก็ทำให้องศาเห็นว่าอีกฝ่ายมีเสน่ห์มากเวลายิ้มหรือหัวเราะ แต่ที่น่าสนใจคือตอนนี้อาจารย์ไช้คือคนแปลกหน้าแล้ว ทั้งยังได้รู้อีกว่าเจ้าตัวเป็นติวเตอร์สอนพิเศษ

แถวนี้ ก็ว่าทำไมถึงเรียกอาจารย์ ที่แท้ก็ทำงานด้านนี้เอง

ถึงตอนแรกเขาจะเดาได้อยู่แล้วก็เถอะ

“ดูเหมือนจะได้รู้จักกันเพิ่มขึ้นหน่อยแล้วนะครับ” พลันนั้นเขาก็หันมาคุยกับองศา แจกจ่ายความอ่อนโยนให้ “ยังไงก็ยินดีที่ได้รู้จักนะครับคุณหมอ”

“เอ่อ...เรียกผมว่าองศาก็ได้ครับ เผอิญผมไม่ใช่หมอนะ”

“อ้าว เห็นใส่เสื้อกาวน์ นี่ถือว่าเป็นคุณหมอซะอีก”

“ผมเรียนจิตวิทยา นะครับ ใส่เสื้อกาวน์มาฝึกงานเฉยๆ”

“คุณเรียนจิตวิทยาหรือ น่าสนใจจัง” อาจารย์ชัชดูตื่นเต้น “แบบนี้ก็ต้องเข้าใจคนอื่นเก่งใช่ไหมครับ”

“จะว่าไงดี ผมรับฟังเก่งนะครับ” องศารีบตอบกลับ “สายที่ผมเรียนมันเกี่ยวกับการปรึกษา ส่วนใหญ่ก็จะรับฟังแล้วก็ช่วยหาทางแก้ปัญหาให้ แต่ผมก็ไม่ได้เก่งอะไรขนาดนั้นหรอกนะครับ ยังเป็นนักจิตวิทยามือใหม่”

“แต่ก็พยายามช่วยคนอื่นอย่างสุดความสามารถเลยใช่ไหม”

“ใช่ครับ ผมอยากช่วยพวกเขาให้ได้”

“เก่งมากเลย รู้ตัวไหม”

“ครับ?”

“เก่งจริงๆ เลยนะตัวแค่นี้”

ได้ยินแบบนี้ก็ไม่รู้เลยว่าเขาควรจะแสดงสีหน้าอย่างไร แต่นี่เป็นครั้งแรกที่พอโดนชมแบบนี้แล้วองศาใจสั้น ยิ่งรอยยิ้มของอาจารย์ชัชกว้างขึ้นก็ยิ่งมีอิทธิพลกับเขาจนต้องหลุบตาหนี ปกติแล้วเขาไม่ค่อยโดนชมเท่าไร เลยทำให้เป็นคนที่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเองมากนัก

พอโดนชมก็เลยเล็กเล็ก ยิ่งพอเป็นคนตรงหน้ายิ่งทำตัวไม่ถูก

“ไม่เก่งหรือครับ ผมยังช่วยใครไม่ค่อยได้เลย” สูดหายใจตอบเสียง ๆ แบบถ่อมตัวไป “ขนาดตัวเองบางทีก็ยังไม่ช่วยไม่ได้”

“คนเรามักเก่งเรื่องของคนอื่นมากกว่าเรื่องตัวเองเสมอแหละครับ เป็นเรื่องปกติที่เห็นได้ทั่วไป” อาจารย์ชัชตอบพลางไหวไหว “แต่การที่คุณพยายามช่วยคนอื่นให้ได้ก็เป็นเรื่องดีอยู่ดีนะครับ มันแสดงให้เห็นว่าคุณแคร์คนอื่นมากเลยนะ”

“ก็มันเป็นงานนี่ครับ ไม่ช่วยก็ไม่ได้”

“นั่นสินะ งั้นถ้าตัดเรื่องงานออกไป คุณชอบที่ได้ช่วยเหลือคนอื่นไหม”

“ไม่รู้สิครับ ส่วนใหญ่ผมชอบรับฟังมากกว่า” ร่างสูงพยักหน้า เช่นคนที่กำลังตั้งใจฟัง “แต่ถ้าคำแนะนำของผมช่วยพวกเขาได้ ผมก็ดีใจนะ”

“งั้นแปลว่าคุณเป็นผู้ฟังที่ดีสินะ”

“ประมาณนั้นครับ”

“แค่นั้นก็พอแล้วละ”

“ครับ?”

“เพราะการรับฟังมีค่ามากกว่าการยื่นมือเข้าไปซะอีก” องค์ศาหรีตาลงอย่างจับสังเกต พลางเอียงคอคอนิด ๆ ฉายชัดถึงความสงสัย “ไม่ใช่ว่าการให้คำแนะนำหรือการยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือเป็นเรื่องที่ไม่ดีนะ แต่ผมมองว่าสมัยนี้คนเราไม่ค่อยฟังใครเท่าไร ซึ่งบางครั้งแล้วเวลาเราเจอปัญหา ก็แค่ต้องการคนรับฟังจริงไหมครับ” อาจารย์ชัชพยายามอธิบาย

“เพราะงั้นผมถึงมองว่าการเป็นผู้ฟังที่ดีมันเป็นเรื่องที่ดีไง คุณ

เก่งมากเลยนะครับที่รับฟังคนอื่น”

“...ขอบคุณครับ” อนาคตออบกลับไปแบบงง ๆ ไม่แน่ใจว่านั่นเป็นคำชมหรือไม่ แต่สีหน้าที่แสดงออกก็เต็มไปด้วยความอบอุ่น อนาคตเลยคิดในแง่ดีไว้ก่อน “แล้วคุณเป็นผู้ฟังหรือผู้พูดมากกว่ากัน”

“ผมเหวอ” เขาชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง ก่อนที่อนาคตจะพยักหน้าให้ “ผมเป็นได้ทั้งสองครับ แต่ถ้าให้เลือก ผมก็ชอบที่จะได้ฟังนะ”

“นี่ว่าคุณจะชอบพูดซะอีก”

“ผมดูพูดมากเหวอ”

“เปล่าครับ ไม่ใช่” อนาคตรีบส่ายหน้ากลับไปเพราะกลัวโดนเข้าใจผิด “ก็คุณเป็นติวเตอร์ไม่ใช่เหวอครับ ผมเลยคิดว่าคนที่ทำงานสายนี้ต้องพูดเก่ง”

“ผมก็พูดเท่าที่ต้องพูดนะครับ พูดเยอะไปเดี๋ยวคนรอบข้างจะรำคาญเอา”

“ไม่มีใครรำคาญหรอกครับ คุณเป็นคนทีพูดแล้วน่าฟัง”

“หือ”

“ผมหมายถึงการใช้คำพูดและน้ำเสียงของคุณนะครับ คุณดูเป็นคนรู้วิธีพูดดี” ร่วงสูงหรือตาลงจับผิดเขานิด ๆ ก่อนจะยิ้มตาหยีเป็นการน้อมรับคำชมนั้น อนาคตเม้มปากเล็กน้อย เบนสายตาไปมองอย่างอื่นเพื่อหลบเกลื่อนความเล็กลัก

เขาเป็นคนสมองช้า คิดคำพูดไม่ค่อยเก่ง บางครั้งก็เลยพูดจาแปลก ๆ ที่ชวนเข้าใจผิดไปบ้าง

“งั้นวันหลังเรามานั่งคุยกันใหม่ครับ จะได้แลกเปลี่ยนกัน”

“แลกเปลี่ยนเหวอครับ”

“ก็ปกติคุณเป็นผู้ฟัง ส่วนผมเป็นผู้พูด ถ้านั่งคุยกัน ผมจะให้

คุณได้พูดบ้าง แล้วผมจะรับฟัง” เจ้าตัวเสนอโอเคเดียวที่ทำให้องศา
 แปลกใจนิดหน่อย เพราะความหมายของประโยคนั้นมันแปลว่าพวก
 เขาจะได้เจอกันอีก “เพราะถึงจะชอบฟังมากแค่ไหน จังหวะนี้เราก็
 อยากรู้เป็นคนพูดบ้างจริงไหมครับ”

“ผมไม่รู้จะพูดอะไร ผมพูดไม่เก่งด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ก็แค่นั่งคุย คุณพูดได้ทุกอย่างที่อยาก
 พูด”

“แต่ผมพูดไม่รู้เรื่องเท่าไร”

“ก็มาฝึกกับผมไง เดี่ยวผมบอกเองว่าผมรู้เรื่องใหม่หรือไม่รู้
 เรื่อง”

Rrrr!

“อ่า...ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรครับ เชิญเลย” ยังไม่ทันที่จะได้คุยกันจบหัวข้อ ลู่ ๆ
 เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์องศาก็ดังสนั่น จึงรีบขอโทษคนตรงหน้าที่
 ทำให้ขัดจังหวะการสนทนาของพวกเขา ก่อนจะรีบหยิบขึ้นมารับสาย
 ปรายมองชื่อคนโทร. เข้าเล็กน้อยให้พอรู้ว่าใคร

“ว่าไงพี่ใจ”

[แกอยู่ไหนเนี่ย ยังไม่เข้ามาอีกหรือ]

“ผมกำลังจะเข้าไปแล้ว” องศารีบตอบ “เผอิญผมมาซื้อของกิน
 ตรงคาเฟ่ที่เราชอบมา”

[ก็ว่าทำไมเดินมาหน้ามอแล้วไม่เจอแก พวกฉันก็ยืนรอเหงือก
 แห้งกันไปสิ]

“อ้าว พี่ออกมารอผมหรือ”

[ใช่จ่ะ พวกฉันออกมาเอาของให้พี่อมพอดิ]

“ฉันเดี๋ยวผมรีบวิ่งไป”

[เค ๆ]

“ครับ ๆ” เขารีบขานรับก่อนจะวางสาย “ขอโทษนะครับ ผมต้องไปแล้ว”

“พวกเพื่อนมารอแล้วเหอะครับ”

“ใช่ครับ พวกเขาคงเห็นผมหายไปนาน”

“คงเป็นห่วงกันสินะ”

“คงงั้นครับ”

“งั้นก็ไปหาพวกเขาเถอะครับ ขอโทษด้วยที่รบกวนไว้ชะนาน”

“ไม่เป็นไรเหอะครับ ได้คุยกับคุณก็สนุกดี” อองศาบรรยายยิ้มบาง “ยินดีที่ได้คุยกันนะครับอาจารย์ชัย”

“ยินดีที่ได้เจอเช่นกันครับ อองศา” เจ้าของชื้อยิ้มรับ “หวังว่าจะได้คุยกับคุณอีก”

“ผมยังต้องฝึกงานที่นี่อีกหลายเดือน เราอาจได้เจอกันบ้างถ้าคุณทำงานแถวนี้”

“สถาบันที่ผมสอนอยู่ชอยข้าง ๆ” ร่างสูงผงกหัวเสริมคำพูด “แถวนั้นร้านอาหารเยอะ เราอาจเดินสวนกันบ่อย แต่ไม่ได้สังเกตเห็นกัน”

“อ่า...นั่นสินะครับ ผมเองก็ไปกินข้าวแถวนั้นบ่อยด้วย” อองศาพยักหน้า “ยังไงก็ไว้เจอกันนะครับ ส่วนเรื่องคุย...ไม่สิ รมครับ นี่ร่มที่คุณให้ผมไว้”

“คุณเก็บไว้ก่อนเถอะครับ เผื่อว่าได้ใช้”

“ไม่เป็นไรเหอะครับ ผมเกรงใจ”

“เก็บไว้เถอะครับ วันนี้ฝนอาจจะตกก็ได้”

“แต่...”

**“แล้วครึ่งหน้าถ้าพายุฝนหมดไป ค่อยเอามาคืนนะครับ
องศา :)”**

คำพูดนั้นนำพาเอาสองความคิดแวบเข้ามาในหัวองศา ความคิดแรกคืออาจารย์ชัยใจดีมาก ชอบช่วยเหลือคนอื่นแม้ว่าจะเพิ่งรู้จักกัน ซึ่งหาคนแบบนี้ในสังคมได้ยากมาก ส่วนใหญ่เราจะเจอแต่คนที่สนใจแค่ตัวเองเท่านั้นและไม่ชอบหยิบยื่นน้ำใจให้ใครง่าย ๆ ถ้าไม่ได้รู้จักกันมาก่อน

ส่วนความคิดที่สองมันอาจฟังดูแปลก ไม่ก็เข้าข้างตัวเองไปสักหน่อย แต่คำพูดนั้นมันทำให้องศาแอบคิดว่าการที่อีกฝ่ายให้เขาเก็บร่มไว้แบบนี้ ก็เพื่อที่ครึ่งหน้าพวกเขาจะได้มีข้ออ้างมาเจอกัน

แน่นอนว่ามันก็มีความเป็นไปได้ เพราะนิสัยขององศาคือคนที่หยิบยืมอะไรไปต้องเอามาคืน

“อาจารย์นี้ใจดีจังเลยนะครับ”

“แค่ร่มเองครับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก” เขาตอบปิดยิ้ม ๆ
“คุณไปเถอะครับ เดี่ยวเพื่อนจะรอ”

“ยังไงก็ขอบคุณอีกครั้งนะครับ”

“ครับ”

“งั้นผมขอตัวก่อน ไว้เจอกันใหม่นะ”

“ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีนะครับ”

“เช่นกันครับ” องศาก็มหัวให้เล็กน้อยเป็นการขอบคุณคำอวยพร ก่อนจะจ่ายเงินค่าอาหารแล้วหยิบบอร์เดอร์ที่สั่งเดินไปนอกร้านพร้อมเก็บร่มสีฟ้าที่ตั้งใจจะเอามาคืนคนแปลกหน้า ใครจะคิดว่ายังต้องเอามันกลับไปด้วยทั้งที่เจอเจ้าของมันแล้ว แต่เจ้าของมันกลับ

ไม่รับคืน

ฟังดูแล้วก็ตกลงดี ทว่าอีกใจก็รู้สึกดีเหมือนกัน

สิ่งที่เขารับรู้ได้คืออาจารย์ชัยเป็นคนที่เป็นมิตรมาก ๆ เวลาคุยด้วยเหมือนถูกโอบกอดด้วยความรักและความอบอุ่น เป็นคนที่หาได้ยากในชีวิตจริง ควรค่าแก่การรักษาไว้

แต่จะรักษาคนแบบนี้ไว้ไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งกับเขาที่อีกไม่กี่เดือนก็ต้องกลับไปยังที่ที่ตัวเองจากมา...

สุดท้ายแล้วเราก็จะกลายเป็นเพียงความทรงจำ

“องศา!”

“พี่ใจ!”

“นึกว่าต้องข้ามฝั่งไปปรับถึงร้านซะแล้ว” องศารีบวิ่งข้ามถนนมาหาพี่ร่วมฝึกร่างที่รออยู่อีกฝั่ง โดยพี่จี้กับจ๊อบแจ่งยืนรออยู่ด้วยความเป็นห่วง ร่างเล็กยี้มให้เล็กน้อย พลางใช้หลังมือเช็ดเหงื่อที่ขมับ ทั้งที่ฝนเพิ่งตกไปเมื่อคืน แต่วันนี้อากาศดันร้อนอบอ้าวเสียแล้ว

“ขอโทษที่พี่ เผลอคุยกับคนในนั้นเพลินไปหน่อย”

“ไปผูกมิตรกับใครมาคะ ถึงได้ลืมพวกฉันไปเลย”

“ไม่ได้ลืม ผมแค่ไม่รู้ว่าพวกพี่มารออยู่ ถ้าผมรู้คงรีบกว่านี้” เขาริบบอกกลับ “ขอโทษที่ทำให้รอกันนะครับ”

“ไม่ได้รอนานขนาดนั้นหรอก ใจก็พุดเกินไป” พี่จ๊อบแก้ตัวให้เพื่อที่องศาจะได้ไม่รู้สึกรังเกียจ “องศาปลอดภัยก็ดีแล้ว พวกเราแค่เป็นห่วงเฉย ๆ นะ”

“ผมไม่เป็นไรครับ ทุกอย่างโอเคดี”

“แน่ใจนะ”

“อ้อ เชื้อเราสิ” เขาหันไปตอบจ๊อบแจ่งด้วยรอยยิ้ม ในบรรดา

เพื่อนฝึกงาน เขาสนิทกับจ๊อบแจ่มมากที่สุดเพราะเรียนด้วยกันมา ตั้งแต่ปีหนึ่ง ส่วนที่ ๆ เขาเพิ่งมาเจอตอนช่วงฝึกงาน ดีที่นิสัยเข้ากันได้เลยไม่เคยมีปัญหา “ผมซื้อกาแฟมาให้พี่ด้วยนะ แต่ไม่ได้ซื้อเป็นกระป๋อง”

“ซื้อโรมาฉันก็ดื่มหมดคะ ฉันมันดื่มไม่เลือกอยู่แล้ว” พี่โจ้กลอกตาใส่ ก่อนจะรับกาแฟในมือองศาไปดื่ม “เดี๋ยวกลางวันฉันเลี้ยงข้าวแทนค่ากาแฟนะ จะได้ไม่ต้องโอนกันไปมา”

“ได้เลยพี่”

“แล้วนี่ไปคุยกับใครมานะเมื่อกี้”

“อ้อ เขาเป็นติวเตอร์อยู่ชอยข้าง ๆ นี่ บังเอิญเจอกันที่คาเฟ่ นะ” องศาชี้ไปทางชอยข้าง ๆ “เขานิสัยดีอยู่นะ ให้ผมยืมร่วมด้วย”

“ให้ยืมร่วม?” พวกพี่หันไปมองหน้ากัน “ให้คนแปลกหน้ายืมร่วมเนี่ยนะ”

“อ้อ ผมบอกไม่เอา เขาก็ยืนยันว่าให้เก็บไว้”

“แกเช็กยังว่าเขาแอบติดกล้องอะไรไว้ไหม”

“ก็แคร่มนะพี่ ไม่มีอะไรหรอก” ร่างเล็กยืมร่วมให้อีกฝ่ายดูว่าไม่มีอะไรที่น่ากังวลเลยสักนิด “และเขาก็ดูเป็นมิตรนะ”

“มิจฉาซีพหรือเปล่า”

“อย่าว่าตัวเองสิพี่โจ้”

“จ๊อบแจ่ม!”

“แล้วคนที่ให้ยืมนี้เป็นผู้ชายหรือ”

“ครับ” องศาพยักหน้าให้พี่โจ้ “บางทีเราอาจจะเคยเห็นเขาบ้าง เพราะเราไปกินข้าวแถวที่เขาสอนบ่อย แคะเราไม่ได้สังเกต”

“แล้วเขาหล่อปะ”

“พี่ใจ้”

“อะไร? ก็แค่ถามไถ่เผื่อฉันเคยเห็น” พี่ใจ้รีบสวนกลับ “พวกเธอก็รู้ว่าฉันจำคนหล่อเก่ง บางทีฉันอาจจะเคยเห็นหรือรู้จักก็ได้”

“ก็หน้าตาดีอยู่นะพี่ พี่อาจเคยเห็นก็ได้”

“แบบนี้ต้องไปส่องแล้ว จะได้ว่ารู้ว่าน่าไว้วางใจไหม”

“จะไปเช็กความน่าไว้วางใจหรือจะไปเช็กของคะ”

“รู้ทัน!” อองศาหัวเราะกับพี่ใจ้และจิบแจงที่ชอบแซวกัน “เอาเถอะ ตอนนั้นกลับขึ้นห้องก่อน เดี่ยวอาจารย์พรแกมาแล้วไม่เจอพวกเราจะบ่นใหญ่”

“แค่นี้ดิ้นชื่อก็ปวดหูแล้ว ไม่รู้เลยว่าแกจะหาเรื่องอะไรพวกเราไหม” จิบแจงถอนหายใจได้ “อยากฝึกงานให้จบไว ๆ จะได้ไปให้พ้นแกล้งก็”

“นั่นสิ” อองศาพึมพำรับต่อ “แต่ก่อนจบฝึกงานก็ต้องเอาร่วมคันนี้ไปคืนเจ้าของก่อนละนะ”

“ต้องพาไปให้เห็นหน้าแล้วนะ อยากรู้ว่าเป็นคนยังไง”

“อยากรู้เหมือนกันว่าเป็นคนยังไง”

“หือ”

“รู้แค่ชื่ออาจารย์ชัย”

“...”

“ถ้าได้รู้มากกว่านั้นก็คงดี”